

άφωρισμένα ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ **άφωρισμένος** μετοχ. τοῦ ρ. **άφορίζω**.

1) Ἐν ἀφορισμῷ Πελοπν. (Μάν.): Τὸν ἔχουν **άφωρισμένα**. 2) Πονηρῶς, φαύλως ἔνθ' ἄν.: Ἐφωρισμένα καλατξεύ' (ὀμιλεῖ). 3) Τάχιστα ἔνθ' ἄν.: Ἐφωρισμένα τρέδ' (τρέχει).

Πβ. **άφώτιστα** (II).

άφωρισμενίτσα ἡ, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ **άφωρισμένος** μετοχ. τοῦ ρ. **άφορίζω** καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ἡ ἀξία ἀφορισμοῦ.

άφωρισμενζῶ Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ **άφωρισμένος** μετοχ. τοῦ ρ. **άφορίζω**.

Γίνομαι, καταντῶ ἀφωρισμένος.

* **άφωρισμενόπουλλον** τό, ἀφωρισμενόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ **άφωρισμένος** μετοχ. τοῦ ρ. **άφορίζω** καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -πουλλόν.

Τὸ ἄξιον ἀφορισμοῦ.

άφως σύνδ. Καπ. (Ἀραβάν.) Κίμωλ. κ.ά. ἀφούς Κίμωλ. Πόντ. (Ἀμισ.) Χίος ἴφως Καπ. (Ἀνακ. κ.ά.) ἴφους Καπ. (Συνασσ. Φερτ.) ἀπὼς Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) Χίος κ.ά. ἀπ-πὼς Σύμ. ἀπὼς Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμπὼς Ἰων. (Κρήν.) Χίος ἴπὼς Ἄνδρ. Καπ. (Συνασσ.) Ἐκ τῶν συνδ. **άφοῦ** καὶ **ὠς**. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. πβ. **άφόταν**.

1) Ὅταν Ἄνδρ. Καπ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. κ.ά.) Κίμωλ. Πόντ. (Ἀμισ.) Χίος κ.ά.: Ἀπὼς βρέχει, φεύγει Ἄνδρ. Ἰων. πῆγε-χάθην κττ. Φερτ. Ἀφούς ἐπῆγαν κ' ἐνεγκάσαν, ἐκάτσαν ν' ἀναπάονταν (ἐκ παραμυθ.). Ἀμισ. 2) Ἀφοῦ Καπ. (Συνασσ.) κ.ά.: Τί νὰ π'κῶ, φούς δὲν ἔν' κονιά; (π'κῶ ἐκ τοῦ ποίκω=κάμω) Συνασσ. 3) Ἀφοῦ χρόνου, ἀφότου Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) Κίμωλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σύμ. Χίος κ.ά.: Ἀφὼς ἤρχα σὲ ἡλικία, ἐν εἶδα ποτέ μου πρᾶμα Κίμωλ. Ἀφούς βγήκε ὁ μέγας ἀγασμός, ἔς τὰ βουνὰ δὲν ὑπάρχει τίποτα αὐτόθι. Ἀμπὼς γεννήθηκα, ὅλο μὲ κατατρέχει Κρήν. || Ἄσμ.

Ἀμπὼς δὲν ὀμιλήσαμεν, ἀργυρομαστραπᾶ μου, οὐδὲ τὰ ροῦχα μ' ἤλλαξα οὐδὲ τὴ φορεσιά μου

Χίος.

Πβ. **άφόταν**, ***άφωσκιάν**, ***άφῶσταν**.

* **άφωσκιάν** σύνδ. ἀπωδκιάν Ρόδ. ἀπουδκιάν Ρόδ. ἴπωδκιάν Καπ. ἴπουδκιάν Ρόδ. ἴπαδκιάν Ρόδ.

Ἐκ τοῦ συνδ. **άφὼς** καὶ τῆς φρ. καὶ ἄν.

1) Ἀφότου Ρόδ.: Ἀπουδκιάν ἤρτεν, ἐν ἔπαιρην νὰ μιλή. || Παροιμ. Ἡ νύφ-φη ἴπαδκιάν γεννηθῇ τῆς πεθ-θερᾶς ἐμοιάζει (ὅτι τῶν συμπεθερῶν τὰ προτερήματα ἢ ἐλαττώματα εἶναι κοινά). 2) Ὅταν Καπ.

Πβ. **άφὼς**.

* **άφῶσταν** σύνδ. ἀπῶσταν Κάρπ. Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά. ἀπῶστα Κρήτ. ἀπῶσταν Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά. ἀπῶσταν Κρήτ. ἀπούσταν Κρήτ. ἀπούστα Κρήτ. Τῆλ. ἀπῶστα Κρήτ. ἴπῶσταν Κάρπ. Κάσ. ἴπῶστα Κάρπ. Κάσ. ἴπῶσταν Κρήτ. Κῶς ἴπῶσταν Κρήτ. ἴπῶσαν Κάλυμν.

Ἐκ συμφύρ. τῶν συνδ. **άφὼς** καὶ **άφόταν**. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. ἰδ. **άφόταν**.

1) Ἐξ οὗ χρόνου, ἀφότου Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Κῶς Μεγίστ. Τῆλ.: Ἀπῶσταν ἐμίσσεψες, δὲν εἶδα μὰ γαλή

μέρα Κρήτ. ἴπῶσταν ἐπῆρα τὸ γιαντρικό, εἶδα ὠφέλεια Κῶς ἴπῶσαν ἤφνε ἡ μάνα του, ἐν ἐσώπασε Κάλυμν. || Ἄσμ.

Ἀπῶσταν ἐγεννήθηκα, μὲ τὰ θερῶν μαλῶν καὶ μὲ τσοὶ δράκους πολεμῶ κ' ἐσένα δὲ μερῶν

Κρήτ.

ἴπῶσταν ἐξεχωρίσαμε, θαρῶ καὶ φαίνεται μου πρὸ μεγαλύτερο καμὸ δὲν εἶδα ἴγὼ ποτέ μου

Κάρπ. 2) Ὅταν Κάρπ. Κάσ. Κρήτ.: Παροιμ. ἴπῶστα περάση Σάατο, πίτια μὴν ἀλημένης (κάθε πρᾶγμα ἔς τὴν ἐποχὴ του) Κάσ. || Ἄσμ.

Ἀπῶσταν ἤμου δὴ χρόνῳ, μοῦ ἔλεγε ἡ λαλά μου

νὰ μῶ μῆσα ἔς τὰ σπῆμα σου κ' εἰς τὰ νοικοκυριά σου

(λαλά=γιαγιά) Κάρπ. 3) Μετὰ ποῦ, κατόπιν ποῦ Κάλυμν. Καπ. Μεγίστ.: Ἀπῶσταν ἐπαίξασι κ' ὕστερα, λέει τὸ Κωστάκιν (ἐκ παραμυθ.) Μεγίστ. 4) Ἀφοῦ, ἐπειδὴ Κρήτ.

* **άφῶσταν-ὕστερα** ἐπίρρ. ἀπῶστανύστερα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ συνδ. ***άφῶσταν** καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὕστερα.

Πρὸ χρόνου: Ἀπῶστανύστερα τῇ τό πα κὶ ἀκόμη δὲν ἤρθε. Ἀπῶστανύστερα ἤφνε, μὰ δὲ γατέχω ποῦ πάει.

άφωτα ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άφωτος**.

1) Χωρὶς φῶς Πόντ. (Κερασ.) 2) Πρὶν ἐξημερώσῃ Πελοπν. (Μάν.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀφωτα ξεκινήσαμε Λεξ. Δημητρ. Συνών. **άφώτιστα** (I) 1.

άφωτίκιστος ἐπίθ. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. **ά-** καὶ τοῦ ἐπιθ. ***φωτικιστός** <***φωτικιάζω** <**φωτίκι**.

Ὁ μὴ λαβὼν ἀπὸ τὸν ἀνάδοχον **φωτίκια**, ἐπὶ παιδίου.

άφώτιστα ἐπίρρ. (I) Πελοπν. (Οἶν.) Σύμ. κ.ά. **άφώτιγα** Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κλουτσίνοχ. Μάν. Οἶν.) **άφώτιγο** Πελοπν. (Βούρβουρ. Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. **ά-** καὶ τοῦ **έφώτισε** ἀορ. τοῦ ρ. **φωτίζω**.

1) Πρὶν ἐξημερώσῃ Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Οἶν. Σουδεν.) Σύμ. κ.ά.: Φωτισμένα κὶ **άφώτιστα** ἦταν ποῦ ἔφνε Μάν. Σ'κώθητε **άφώτιγα** Κλουτσίνοχ. Σ'κώθηκα **άφώτιγο** Σουδεν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. **άφεχτα**, ἔτι δὲ **άφωτα** 2.

2) Πρὶν περάσουν τὰ Θεοφάνεια Κεφαλλ.: Δὲ θέλω νὰ βαφτίσω τὸ παιδί μου **άφώτιγα**.

άφώτιστα ἐπίρρ. (II) Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **άφώτιστος**.

1) Πονηρῶς, φαύλως: Ἀφώτιστα φέρεται. 2) Δεινῶς, θαυμασίως: Ἀφώτιστα ἐδάδκεψεν ὁ ποππᾶς (ἐδάδκεψεν=ἐκέρυξε). 3) Καθ' ὑπερβολήν, πολὺ: Ἀφώτιστα ἐκοιμήθα. 4) Τάχιστα: Ἀφώτιστα τρέεις (τρέχεις).

Πβ. **άφωρισμένα**.

άφώτιστος ἐπίθ. σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) **άφώτιγος** Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. Σουδεν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. **άφώτιστος**.

1) Ὁ μὴ αὐγαζόμενος ὑπὸ φωτός, ὁ μὴ φωτιζόμενος Πελοπν. (Λακων.): Οἱ εἰκόνες ἔμειναν **άφώτιστες**. 2) Ἀβάπτιστος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ παιδὶν ἀκόμαν **άφώτιστον** ἐν. Συνών. **άβάφτιστος** 1. 3) Ὁ μὴ ἀγιασθεὶς, ἐπὶ τῶν ὑδάτων κατὰ τὸ διάστημα τὸ ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων μέχρι πρὸ τῆς ἐορτῆς τῶν Φώτων Θράκ. (Μάλαρ.): Τὰ νερά εἶναι **άφώτιστα**. 4) Ὁ μὴ ραντισθεὶς δι' ἁγιασμένου ὕδατος Πόντ.

(Κερασ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστος εἶμαι ἀκόμαν. 'Αφώτιστον ἐν' τ' ὁπίτ' ἐμουν, ὁ πομπᾶς ἀκόμαν κ' ἔρθεν. 5) 'Ο μὴ ἀποκτήσας γνῶσιν πράγματός τινος, ὁ μὴ διδαχθεὶς σύνθηθ. : Λαὸς ἀφώτιστος. β) 'Αγράμματος Πελοπν. (Λακων.)

6) 'Ο μὴ αἰσθανθεὶς χαρὰν ΑΒαλαωρ. 'Εργα 3,380: Ποίημ.

'Αδρόσιση κι ἀφώτισση νὰ μαραθῇ ἡ καρδιά μου.

7) Πονηρός, κακὸς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστος ἄρθωπος ἐν' Χαλδ. 'Αφώτιστα λόγια Κερασ. Χαλδ. 'Αφώτιστα δουλείας ποίς (κάμνεις) Κερασ. 8) Δεινός, ἐκπληκτικός, ἐπὶ κακοῦ καὶ καλοῦ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): 'Αφώτιστος πομπᾶς (ἔξοχος). 'Αφώτιστος δάσκαλος (πολυμαθής). Συνών. ἀπιστος 5, ἀφάνταστος 2. β) 'Ο καθ' ὑπερβολὴν ἄτακτος, ζωηρός κττ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστον παιδίν. Συνών. ἀπιστος 4. γ) 'Υπερβολικὸς τὸ μέγεθος, τὴν ποσότητα, τὴν ἔκτασιν κττ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστον ἄλογον - καράβιν - πονδάριν - δέριν κττ. Κερασ. 'Αφώτιστον φάγεμαν ἔφαγα (ἔφαγα μέχρι κόρου) αὐτόθ. 'Αφώτιστον νιώσιμον ἐντῶκεν ἄτον (δεινὸν δαρμόν ἔδειρεν αὐτόν) αὐτόθ. 9) 'Ωραῖος, θαυμάσιος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστον λαλίαν ἔδει Κερασ. 'Αφώτιστον γάμον ἐποίκαμε αὐτόθ. 'Αφώτιστον χορὸν χορεύει αὐτόθ. 'Αφώτιστα ψωμία ἐποίκα (ἐπιτυχέστατα) αὐτόθ. 'Αφώτιστον κρασίον αὐτόθ. 10) Δεξιότατος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστα δέρε ἔδει Κερασ. 11) 'Οξυδερκέστατος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ.ά.): 'Αφώτιστα ὀμμάτῃ ἔδει Κερασ.

ἀφωτογράφητος ἐπίθ. σύνθηθ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *φωτογραφητός < φωτογραφῶ.

'Εκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη φωτογραφία, ὁ μὴ φωτογραφηθεὶς.

ἀφωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνέφωτος ΚΚαραβίδ. ἐν 'Ανθολ. Η' Αποστολίδ. 141.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ οὐσ. φῶς. Παρ' Εὐσταθ. 968,48 ἀφως - ωτος.

1) Σκοτεινὸς ἐνθ' ἄν.: 'Αφωτο ὑπόγειο. 'Αφωτη αὐλὴ - νύχτα κττ. πολλαχ. 2) 'Ο μὴ βλέπων, τυφλὸς ΙΠολέμ. Παλ. βιολ. 106: 'Αφωτα μάτια.

ἄχ ἐπιφών. κοιν. καὶ Πόντ. ('Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. ἄχου 'Ανδρ. Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) 'Ιος Κάρπ. Μήλ. Πελοπν. (Λακων.) Σίφν. Χίος κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἄχ-χου Κάρπ. Κῶς Ρόδ. Σύμ. Χίος ἄγχου Κάλυμν. ἀ-χοῦ 'Ανδρ. — Λεξ. Πρω. ἄχι Εὐβ. (Κύμ.) Κρήτ. Νίσυρ. Τήλ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἄχιν Κύπρ. Νίσυρ. ἄχ' 'Ηπ. Σάμ. ἄδι 'Ικαρ. ἄχα 'Ανδρ. Κεφαλλ. Μεγίστ. ἄχ-χα Κύπρ. ναχὰ Πόντ. ἄχοντα Εὐβ. (Κύμ.) Κάρπ. Χίος κ.ά. Λέξις πεποιημένη.

Διὰ τοῦ ἐπιφωνήματος τούτου ἐκφράζονται ποικίλα αἰσθήματα καὶ ψυχικαὶ καταστάσεις 1) 'Αλγος, λύπη, σχετλιασμός κοιν. καὶ Πόντ. ('Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: 'Αχ, πῶς πονῶ! 'Αχ, τί ἔπαθα! 'Αχ, ὁ δυστυχής! 'Αχ, καὶ τί νὰ γίνω! κοιν. 'Αχ καὶ πάλε ἄχ! 'Αρκαδ. 'Αχ, πῶς ζῶ! Κερασ. 'Αχ-χου νύχταν, ἄχ-χου μέραν, ἦφαι τὴν καρδίαν μου Κάρπ. 'Αχ-χου, μάννα μου, κ' εἶντα 'ν' τοῦτο ποῦ μ' ἀγγίει; Χίος 'Αχ-χα τὸν γιό μου το' ἔχασά τον! Κύπρ. Με τὸ ἄχ καὶ με τὸ βᾶχ τρώει τὴν ζωὴν ἀτ' Τραπ. || Φρ. Λέν ἔβγαλε - δὲν εἶπε ἄχα (δὲν ἐπρόλαβε νὰ προσφέρῃ οὔτε λέξιν) Κεφαλλ. Κάμε τον ἄχα (προτροπὴ πρὸς νήπιον: δεῖρε τον, ὥστε νὰ φωνάξῃ ἄχα!) Μεγίστ. 'Εδει ἄχ-χα (ἀπο-

τροπὴ πρὸς νήπιον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγγίση τι δυνάμενον νὰ τὸ βλάψῃ) Κύπρ. 'Αχ βᾶχ καὶ με τὸν κλώστη (δι' ἐπιπόνου καὶ μακροχρονίου προσπαθείας) Λεξ. Μ'Εγκυκλ. || 'Ασμ.

Τ' ἄχι καὶ τ' ἀναστέναμα ἀντάμα περπατοῦσι Νίσυρ.

'Αχι καὶ τ' ἄχι μ' ἔφαι καὶ τ' ἄχι θὰ με φάη καὶ τὸ λιγνὸ σου τὸ κορμὶ 'ς τὸν 'Αδῃ θὰ με πάη

Κρήτ. β) 'Υπὸ τὸν τύπ. ἄχ, πονῶ! εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν οἱ παῖκται ἐκφωνοῦν τὴν φράσιν ταύτην Κεφαλλ. γ) 'Υπὸ τὸν τύπον ἄχ, ἡ καρδιά μου! παιδιὰ συνών. τῆς ἀνωτέρω ἀγν. τόπου. 2) 'Οργή, ἀγανάκτησις, ἀπειλὴ κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): 'Αχ, τὸ παλαιόπαιδο! 'Αχ, τὸν παλαιάνθρωπο! 'Αχ, καὶ ποῦ θὰ μοῦ πᾶς! 'Αχ, καὶ νὰ σ' ἐπιμᾶνα! κοιν. 'Αχ, κι ἂν πιάνω σε! Τραπ. 3) Σφοδρὰ ἐπιθυμία κοιν.: 'Αχ, νὰ ἦμουν πλούσιος! 'Αχ, νὰ μποροῦσα! 'Αχ, νὰ 'παιρνα ἄριστα! 'Αχ, καὶ νὰ παντρευόμουν! 'Αχ, καὶ νὰ τό 'ξερα! κοιν. 'Αχι καὶ νὰ τὸ κάτεχα! Κρήτ. 4) 'Ηδονή, χαρὰ πολλαχ.: 'Αχ, τί ὠραῖα! 'Αχ, τί ὁμορφα! 'Αχ, πόσο φχαριστήθηκα!

ἀχὰ ἐπίρρ. Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Οἰν. 'Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. χα.

'Ιδού, νὰ ἐνθ' ἄν.: 'Αχὰ τὸ μαντήλ - τὸ παιδίν - τὸ ποτήρ' κττ. Χαλδ. 'Αχὰ ἀκαικὰ κεῖται τὸ χαρτί σ' (νὰ ἐκεῖ κοντὰ) Τραπ. 'Αχὰ ἔρθα (νὰ ἦρθα) αὐτόθ. 'Αχὰ με (νὰ με, ἰδού ἐγὼ) Κερασ. Οἰν. 'Αχὰ 'τος (νὰ τος). 'Αχὰ, τέρε (νὰ, βλέπε) 'Οφ.

ἀχάβαδος ἐπίθ. 'Ανδρ.

'Αγνώστου ἐτύμου.

'Ο συμπεριφερόμενος ἀπρεπῶς, ἀκόσμως.

ἀχάιδευτος ἐπίθ. κοιν. ἀχάιδιφτους βόρ. ιδιῶμ. ἀχάιδευτε Τσακων. ἀχάιδευτος Κύπρ. κ.ά. ἀχάιδιφτους ἑνιαχ. βορ. ιδιῶμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαῖιδευτός < χαῖιδεύω. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) 'Ο μὴ θωπευόμενος ἢ ὁ μὴ θωπευθεὶς ἐξ ἔρωτος ἢ στοργῆς κοιν. καὶ Τσακων.: Γυναῖκα ἀχάιδευτη. Παιδί - κορίτσι ἀχάιδευτο κοιν. || Φρ. 'Ορφανὸ κι ἀχάιδευτο Λεξ. Δημητρ. || 'Ασμ.

Δύσκουλου εἶνι γὰ νὰ βρῆς ἀμύριστη καννέλλα,

ἀχάιδιφτου βασιλικὸ το' ἀφίλητη κουπέλλα

Λέσβ. Συνών. ἀκανάκευτος. 2) 'Ο μὴ περιβαλλόμενος με στοργὴν σύνθηθ.: Ποίημ.

Μήπως καὶ τοῦ Χάροντα | καθὼς θὰ σὲ κοιτάξῃ

τοῦ φανῆς ἀχάιδευτο | καὶ σὲ παραπετάξῃ

ΚΠαλαμ. Τάφ. 19.

ἄχαλδος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄχαδος Χίος.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ οὐσ. χάιδι.

'Ακομψος: 'Αχαδο ροῦχο - παπούτσι κττ.

ἀχαιρέτιστος ἐπίθ. κοιν. ἀχαιρέκιστε Τσακων. ἀχαιρέτιγος Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαιρετιστός < χαιρετίζω.

1) 'Ο μὴ τυχὼν χαιρετισμοῦ κοιν. καὶ Τσακων.: 'Ο φαντάρος δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ 'ς τὸ δρόμο ἀξιοματικὸ ἀχαιρέτιστο. β) 'Εκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ χαιρέτισῃ, ὁ μὴ ἐπιθυμῶν χαιρετισμὸν Λεξ. Δημητρ.: 'Ο γείτονας εἶναι ἀχαιρέτιγος. 2) 'Εκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐπεσκέφθη τις κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν του ἐορτὴν σύνθηθ.: 'Ολοι οἱ φίλοι ἦρθαν καὶ με χαιρέτισαν, ἐσὺ μόνον μ' ἀφήσες ἀχαιρέτιστο.

